

Без назви

Лі Бо

Не тільки місяць
та сонце ясне? —

Не знає спокою
світ.

Людей невтолима
жага жене,

А жить їм
так мало літ.

Гора Пенлай
на просторах морських,

Кажуть,
встає з води,-

В гаях нефритових
і золотих,

Мов жар,
палають плоди.

Зірви той плід
і з'їж хоч один —

Юним будеш
весь вік...

...Хотів би я сплинути
в небо, як дим,

Змучений
чоловік.